

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Cobzac Elena și Timofti Vladimir

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Gâscă Valeriu în numele inculpatului Eșanu Marin, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Drochia, sediul Rîșcani din 12 martie 2021 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 aprilie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Eșanu Marin XXXXX, născut la xxxxx, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 14.12.2020 - 12.03.2021;
2. Instanța de apel : 01.04.2021 - 27.04.2021;
3. Instanța de recurs ordinar : 07.06.2021 - 30.06.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Drochia, sediul Rîșcani din 12 martie 2021, Eșanu Marin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi i s-a stabilit pedeapsa în formă de amendă în mărime de 550 (cinci sute cincizeci) unități convenționale, ceea ce constituie 27 500 (douăzeci și șapte mii cinci sute) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Eșanu Marin, la data de 27.04.2019, aproximativ pe la orele 23:30, având scopul violării domiciliului altei persoane, acționând intenționat, adică dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând unnările și dorind în mod conștient survenirea lor, s-a deplasat la domiciliul familiei Iurii, situată în orașul Costești, strada XXXXX și, în mod ilegal, fără a avea consimțământul membrilor familiei Iurii, încălcând conștient prevederile art. 29 din Constituție, a pătruns în locuința acestora, situată pe adresa sus-indicată, unde s-a aflat ilegal o perioadă scurtă de timp, după care a ieșit în curtea casei, unde, la fel, ilegal s-a aflat aproximativ 5 minute și, fiind descoperit de către proprietar, la cerința acestuia a părăsit gospodăria.

Prin acțiunile sale Eșanu Marin a comis infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, și anume, *violarea de domiciliu, adică, pătrunderea în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia.*

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Valeriu Gâscă în numele lui Eșanu Marin, a contestat-o cu apel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței cu pronunțarea unei noi decizii de achitare a inculpatului.

În apel avocatul a indicat, că sentința este nemotivată, ilegală și pasibilă casării. Prima instanță urma să se expună în sentință asupra tuturor probelor esențiale administrate atât de către partea acuzării cât și apărării. Instanța de judecată a omis de a supune unei analize detaliate cele invocate de către partea apărării, deși argumentele expuse asupra nevinovăției inculpatului au fost supuse pertinentei și concludentei. Învinuirea formulată în actul de condamnare are un caracter formal, fiind abstractă, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au încălcat drepturile și principiile, care au menirea să asigure dreptul la un proces echitabil în sensul art.6 CEDO. Probele administrate și examinate în cadrul cercetării judecătorești demonstrează că inculpatul nu a săvârșit o faptă prejudiciabilă în sensul reglementărilor normei penale încriminate, or presupusa crimă a fost comisă la data de 27 aprilie 2019, iar partea vătămată se adresează organelor abilitate abia la 27 iulie 2019.

A menționat că în cazul infracțiunii de violare a domiciliului, făptuitorul este conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămânării ilegale în domiciliu, această infracțiune poate fi comisă doar cu intenție directă îndreptată spre pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul persoanei, însă acțiunile inculpatului au avut un scop legal și de interes public, ele fiind efectuate din interes personal, nu I au cauzat un careva prejudiciu, nu au pus în pericol alte raporturi sociale.

Apelantul a considerat că sunt juste, legale și întemeiate constatarea, că la momentul când partea vătămată fiind în curtea casei, în fața inculpatului, și-a expus opinia cerând plecarea din curtea casei, inculpatul s-a conformat cerințelor acestuia, nu a insistat și nu și-a continuat acțiunile sale. În ședințele de judecată nu a fost dovedit faptul pășirii peste pragul ușii de la intrarea în domiciliu de către inculpat, fiindcă conflictul ; a durat un timp foarte scurt, iar în ședințele de judecată nefiind înlăturate divergențele de către partea acuzării în acest sens.

Argumentul părții acuzării privind faptul, că inculpatul a pătruns intenționat în domiciliul părții vătămate, fără acordul ultimului nu și-a găsit confirmare, așa cum însăși partea vătămată în ședința de judecată a declarat că la sosirea sa, inculpatul era lângă ușa de la intrare în casă și nu a fost evacuat forțat de proprietar din curtea casei, fapt dovedit prin declarațiile martorului minor-fiul părții vătămate, ultimul a dat răspuns, menționând că încuiatul era în curtea casei. Declarațiile martorului minor că inculpatul ar fi intrat în casă nu pot fi reținute la dovedirea învinuirii, din motiv că ultimul este fiul părții vătămate, care are un interes direct pe cauza dată, de aceea declarațiile martorului menționat urmau a fi apreciate critic de instanța de fond.

Apelantul a indicat că prima instanță nu a desfășurat în mod argumentat, cu referire la prezența nemijlocită, atât în drept cât și în fapt, în acțiunile lui Eșanu Marin a laturii obiective.

A adăugat că instanța de fond a ignorat să se expună asupra declarațiilor divergente ale părții vătămate și martorului Iurii Snejana, or martora a declarat că și anterior i-a vândut inculpatului fasole și acela a mai fost la ei în gospodărie. Organul de urmărire penală nu a ținut cont de art. 29 din Constituție „Nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia”, conform căruia nu se consideră violare de domiciliu în cazurile în care imixtiunea în viața privată a persoanei prin violarea de domiciliu se face în interese comune. Mai mult inculpatul și partea vătămată de mai mult timp sunt în relații ostile, pe care partea vătămată le-a expus și în ședința de judecată.

Apărarea a menționat că în acțiunile lui Marin Eșanu lipsesc elementele infracțiunii incriminate lui, adică prevăzute de art. 179 alin.(1) Cod penal. De asemenea apărarea

consideră că lipsește latura obiectivă, inculpatul recunoscând din start, că a intrat liber pe poarta în ograda casei lui Iurii, dar nu și în domiciliu. Dispoziția alin. (1) al art. 179 Cod penal prevede „pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliu sau în reședința unei persoane fără consimțământul acestuia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei”. Nici unul din aceste semne nu se regăsește în acțiunile lui Eșanu M. În speță lipsește latura obiectivă a infracțiunii, ce se realizează prin rămânerea ilegală în domiciliu sau reședința persoanei. Inculpatul Eșanu Marin a avut pe durata urmăririi penale și examinării cauzei în instanța de judecată o poziție consecventă și obiectivă.

Apelantul a considerat că instanța de fond a aplicat eronat legislația, precum și a dat apreciere eronată probelor examinate în ședința de judecată. Concluziile privitor la vinovăția lui Eșanu Marin sunt contrare circumstanțelor de fapt constatate și sunt bazate doar pe depozițiile martorului minor, fiului părții vătămate și instanța la judecarea cauzei, a luat în considerație numai probele acuzării, majoritatea cărora au fost incluse în rechizitoriu, fără a le aprecia la justa valoare și prin coraborarea lor cu circumstanțele de fapt constatate. Această denotă că instanța în concluziile sale la constatarea vinovăției nu a fost imparțială, în lumina celor stabilite în cadrul dezbaterilor judiciare, insistă asupra faptului că informațiile conținute în actul de acuzație nu sunt suficiente pentru a permite calificarea faptei inculpatului conform normei penale.

A invocat că actul de învinuire se caracterizează prin imprecizii cu privire la detaliile esențiale ale situației de fapt. În așa mod, învinuirea adusă inculpatului contravine în mod evident dreptului garantat prin art.6 par.3 din Convenție. Astfel, se încalcă și dreptul la apărare. Or, este evident că în speța dată, părții apărării îi revine doar să presupună contra căror argumente să se apere. Elementele componente de infracțiune reprezintă părți componente ale acesteia și sunt 4 la număr: Obiect, subiect, latura obiectivă, latura subiectivă. Dacă lipsește cel puțin unul dintre componentele infracțiunii, atunci persoană nu poate fi trasă la răspundere penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 aprilie 2021, a fost respins ca nefondat apelul avocatului Gîscă Valeriu în numele inculpatului Eșanu Marin, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punct de vedere a utilității, veridicității și coroborării, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, ajungând la concluzia, că vina inculpatului Eșanu Marin în comiterea infracțiunii prevăzute de normele penale la art. 179 alin. (1) Cod penal s-a confirmat pe deplin.

Reieșind din materialele cauzei penale s-a constatat, că inculpatul Eșanu Marin a comis infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, deoarece anume el la data de 27.04.2019, aproximativ pe la orele 23:30, având scopul violării domiciliului altei persoane, acționând intenționat, adică dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, s-a deplasat la domiciliul familiei Iurii, situată în orașul Costești, strada Xxxxx și, în mod ilegal, fără a avea consimțământul membrilor familiei Iurii, încălcând conștient prevederile art. 29 din Constituție, a pătruns în locuința acestora, situată pe adresa sus-indicată, unde s-a aflat ilegal o perioadă scurtă de timp, după care a ieșit în curtea casei, unde, la fel, ilegal s-a aflat

aproximativ 5 minute și, fiind descoperit de către proprietar, la cerința acestuia a părăsit gospodăria.

Prin acțiunile sale Eșanu Marin a comis infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia.

Cu referire la motivele invocate de apelant, precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului, or, acesta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații reprezintă opinia subiectivă a părții apărării or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului Eșanu Marin în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunii incriminate.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a determinat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii pentru care a fost deferită justiției.

Instanța de apel în acest sens a considerat necesar de a menționa declarațiile: părții vătămate Iurii Valentin, martorului minor Iurii Cătălin, martorului Iurii Snejana.

Instanța de apel a menționat că probele enunțate dovedesc vinovăția lui Eșanu Marin în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 179 alin.(1) Cod penal, fiind în concordanță cu alte probe cercetate în ședința de judecată și anume:

- plângerea din 26.07.2019, depusă de Iurii Valentin, înregistrată sub nr. 292 din 26.07.2019, prin care roagă organul de poliție de a lua măsuri conform legii în vigoare cu Eșanu Marin, care la 27.04.2019 aproximativ orele 23:50 a intrat în gospodăria sa și nu dorea să iasă, până nu a făcut apel la poliție /f.d.7/;

- raportul nr.1625 din 28.04.2019, prin care la Dispeceratul Nord a parvenit înștiințarea telefonică de la Valentin Iurii, locuitor al orașului Costești, raionul Rîșcani care a comunicat că la data de 27.04.2019 Eșanu Marin a intrat fără permisiune în gospodăria lui /f.d.9/;

- cererea depusă de Valentin Iurii din 02.05.2019, prin care roagă organul de poliție de a trage la răspundere conform legislației în vigoare pe Eșanu Marin, locuitor al orașului

Costești, raionul Râșcani, care la data de 27.04.2019, ora 23:50 a intrat în domiciliul său și i-a speriat copiii /f.d.23/;

- caracteristica din 24.06.2019 eliberat de primăria Costești, prin care se atestă că Eșanu Marin se caracterizează pozitiv, careva plângeri în privința sa nu au parvenit /f.d.42/;

- procesul-verbal de confruntare din 27.05.2020 dintre învinuitul Eșanu Marin și partea vătămată Iurii Valentin /f.d.120/;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 21.08.2020, fiind supus examinării domiciliul lui Iurii Valentin amplasat în orașul Costești, raionul Râșcani, anexă planșa fotografică /f.d.143-149/;

- procesul-verbal de confruntare din 11.09.2020 dintre învinuitul Eșanu Marin și martorul minor Iurii Cătălin /f.d.159-160/.

Instanța de apel analizând declarațiile sus menționate în coroborare cu restul probelor scrise a considerat corectă soluția primei instanțe privind condamnarea lui Eșanu Marin.

Apreciind probele pe cauza penală din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificând concomitent argumentele din rechizitoriu în raport cu probele cercetate în cadrul ședinței de judecată, instanța de apel a conchis că învinuirea adusă inculpatului este întemeiată, acțiunile acestuia just încadrându-le în dispoziția art.179 alin. (1) Cod penal - violarea de domiciliu, după indicii calificativi - pătrunderea în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia.

Instanța de apel, analizând declarațiile părții vătămate Iurii Valentin, a martorului minor Iurii Cătălin date în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, a considerat că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în ședința de judecată.

În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

La adoptarea sentinței și anume la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a notat că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sunt circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana acestuia, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Astfel, privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești declară recurs ordinar avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului, prin care fără a indica vreun temei prevăzut de art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor judecătorești atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acesta să fie achitat.

În motivarea recursului declarat recurentul indică aceleași motive ca și în cererea de apel descrisă la pct.3 din prezenta decizie și la f.d. 1-4, vol. II.

6. Pe marginea recursului declarat în conformitate cu art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință prin care a solicitat inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art.422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului ordinar declarat de avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului Eșanu Marin se constată că acesta, nu invocă nici un temei de casare din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă solicită să fie achitat, întrucât în opinia lui instanțele de judecată eronat au apreciat probele administrate în speța dată. Colegiul penal constată că, de fapt, recurentul contestă modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare, considerând că acestea sunt insuficiente și nu dovedesc cu certitudine că faptele incriminate în actul de învinuire au fost comise de către acesta.

Verificând materialele dosarului, în raport cu criticile invocate de recurent în recursul declarat, Colegiul penal ajunge la concluzia că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de respingere a apelului declarat de avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

La fel, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, care cuprinde temeiurile ce au dus la adoptarea soluției expuse în pct.4.1. din prezenta decizie.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a examinat obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, astfel concluzia despre vinovăția lui Eșanu Marin de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.179 alin. (1) Cod penal este una legală și întemeiată, pe care instanța de recurs ordinar o susține integral.

Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate. Prin urmare, Colegiul penal conchide că criticile recurentului nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală.

În continuare, revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal reține că, autorul acestuia consideră că, instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a făcut o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului Eșanu Marin în baza art.179 alin.

(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în comiterea acestei infracțiuni.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, a cercetat materialele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus verificării declarațiile inculpatului, părții vătămate, a martorilor și probele materiale administrate, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, în urma căreia a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță referitor la vinovăția inculpatului Eșanu Marin, considerând că argumentele recurentului cu privire la nevinovăția acestuia nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, argumentele invocate de recurent referitor la nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, sânt neîntemeiate și se resping, deoarece atât instanța de fond, cât și instanța de apel au motivat condamnarea inculpatului Eșanu Marin prin faptul, că învinuirea a prezentat suficiente probe care cu certitudine dovedesc vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii imputate și anume: declarațiile părții vătămate Iurii Valentin, date în conformitate cu prevederile art.312-313 Cod penal, care a confirmat, că „...*Eșanu Marin din anul 2012 îi creează probleme, pătrunde în gospodăria lui, îl telefonează și îl deranjează... Mai târziu l-a telefonat fiul și i-a comunicat, că în gospodăria lor a pătruns Eșanu Marin, apoi a intrat în casa lor de pe strada Ion Soltis 21 din orașul Costești, raionul Rîșcani. Mergând spre casă fiul l-a telefonat încă odată și i-a comunicat să vină mai repede deoarece Eșanu Marin trage de ușă și o va smulge. Eșanu Marin după ce a ieșit din casă, fiul a încuiat ușa și din acest motiv Eșanu Marin trăgea de ușă. La fața locului l-a găsit pe Eșanu Marin afară, în gospodăria sa, el striga la fiul său, ca să iasă afară, la care el i-a comunicat că este tatăl lui și să comunice cu el... Nici el, nici membrii familiei lui nu i-au permis lui Eșanu Marin să intre în casa lor or în ogradă. L-a întrebat pe Eșanu Marin ce caută în gospodăria lor, însă nu a primit răspuns, prin urmare i-a comunicat că cheamă poliția și să părăsească gospodăria ...*”; declarațiile martorului minor Iurii Cătălin date în conformitate cu prevederile art.312-313 Cod penal, care a declarat că „...*Cât Eșanu Marin s-a aflat în ograda lor el avea frică și dorea să vină mai repede tata ca să-l alunge deoarece intrase fără permisiune pe neașteptate și se speriască puțin...*”, confirmate și prin probele scrise.

Concomitent, vinovăția inculpatului, în comiterea infracțiunii imputate, a fost dovedită și prin materialele cauzei indicate în pct.4.1 al prezentei decizii.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că din materialele dosarului penal nu se constată în acțiunile inculpatului existența semnelor de calificare a infracțiunii de violare de domiciliu și că instanțele judecătorești greșit au apreciat probele pe cauză, pronunțând în privința lui o hotărâre de condamnare care contravine atât circumstanțelor de fapt ale cauzei cât și normelor legii procesual penale, contravin materialelor cauzei, deoarece, atât instanța

de fond, cât și cea de apel corect au concluzionat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele enumerate mai sus și care combat efectiv cele relatate de către recurent în scop de apărare a acestuia.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Eșanu Marin în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, fiind stabilite la caz *violarea de domiciliu*, fiindu-i aplicată o pedeapsă echitabilă, în conformitate cu prevederile normei enunțate în redacția legii la data comiterii infracțiunii.

Instanța de recurs ordinar apreciază că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului depus de avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului, ca fiind nefondat.

Din alt punct de vedere, Colegiul face trimitere la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art.6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependentă de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar criticele invocate de avocat în cererea de recurs, nu și-au găsit confirmarea.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Gâscă Valeriu în numele inculpatului Eșanu Marin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 aprilie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Eșanu Marin XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 august 2021.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Cobzac Elena

Timofti Vladimir